

Sygn. akt II K 328/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewa Stępień

Protokolant: sekr. sąd. Monika Formaniewicz

w obecności Prokuratora M. G.

po rozpoznaniu dnia 21 lipca 2015r., 29 września 2015r. i 29 października 2015 r., 21 grudnia 2015r., 18 kwietnia 2016r. sprawy karnej

M. P.- s. L. i M. zd. K., ur. (...) w G., obywatelstwa polskiego, adres dla doręczeń w kraju G., ul. (...), PESEL (...), nie karanego

oskarżonego o to, że:

w okresie od lutego 2009 roku do lutego 2014 roku w G. uporczywie uchylał się od wykonania ciążącego na nim z mocy ustawy i wyroku Sądu Okręgowego w T.z dnia 06.09.2007 roku o sygn. akt I C 1341/07 obowiązku opieki nad A. P. przez nielożenie na jego utrzymanie rat alimentacyjnych w kwocie (...) zł miesięcznie przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

tj. o czyn z art. 209 § 1 k.k.

ORZECZ:

I. uznaje oskarżonego **M. P.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia stanowiącego występki z art. 209 § 1 kk i za to na podstawie art. 209 § 1 kk w zw. z art. 33§ 1 i 3 kk wymierza mu karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając równowartość jednej stawki dziennej na kwotę 25 (dwadzieścia pięć) złotych,

II. zasądza od oskarżonego M. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 (pięćset) złotych tytułem opłaty sądowej oraz kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem wydatków postępowania,

III. zasądza od oskarżonego M. P. na rzecz oskarżyciela posiłkowego I. P. kwotę 792 (siedemset dziewięćdziesiąt dwa) złote tytułem wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem w sprawie jednego pełnomocnika.

Sygn. akt II K 328/15

UZASADNIENIE

M. P. został oskarżony przez Prokuraturę Rejonową w G.o to, że w okresie od lutego 2009 roku do lutego 2014 roku w G. uporczywie uchylał się od wykonania ciążącego na nim z mocy ustawy i wyroku Sądu Okręgowego w T.z dnia 06.09.2007 roku o sygn. akt I C 1341/07 obowiązku opieki nad A. P. przez nielożenie na jego utrzymanie rat alimentacyjnych w kwocie (...) zł miesięcznie przez co naraził wymienionego małoletniego na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych to jest o przestępstwo z art. 209 § 1 k.k.

Materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy nie budził wątpliwości a ustalony w postępowaniu przygotowawczym i sądowym stan faktyczny pozwolił na jednoznaczne przypisanie M. P. popełnienia przestępstwa zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

Podzielając stanowisko oskarżyciela Sąd uznał, że swoim zachowaniem M. P. wyczerpał znamiona występku art. 209§ 1 k.k.

Mając na uwadze wniosek pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej o uzasadnienie ograniczony do orzeczenia o karze, korzystając z dyspozycji art. 423 § 1a k.p.k. uzasadnienie merytoryczne wyroku ograniczono do tego orzeczenia.

Jako podstawę wymiaru kary dla oskarżonego Sąd przyjął przepis art. 209 § 1 k.k.

Przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. zagrożone jest karą grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2.

Przepis art. 53 k.k. stanowi, że Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Mając na uwadze okoliczności czynu oraz wyżej przytoczone zasady sądowego wymiaru kary Sąd, w związku z popełnieniem przez oskarżonego M. P. występku z art. 209 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny, jako karę łagodniejszego rodzaju.

M. P. dotąd nie był karany sędownie. Przestępstwo niealimentacji jest jego pierwszym występkiem przeciwko prawu. Dlatego Sąd uznał, że nieuzasadnione byłoby sięganie po karę najsurowszą to jest karę pozbawienia wolności.

Sąd nie wymierzył też M. P. kary ograniczenia wolności, bowiem z akt sprawy wynika, że przebywa on za granicą, gdzie pracuje. A zatem kara ograniczenia wolności nie byłaby w Polsce wykonalna.

W przypadku przestępstwa niealimentacji głównym celem postępowania karnego i kary jest zmobilizowanie oskarżonego do spłaty zaległości alimentacyjnych i bieżącego regulowania rat alimentacyjnych.

W ocenie Sądu kara grzywny te cele spełnia. Po pierwsze samo skazanie jest dla oskarżonego – dotąd niekaranego – dolegliwe, a ponadto kara grzywny będzie dla niego dolegliwa, bowiem zamiast na własne potrzeby będzie musiał zapracowane pieniądze przeznaczyć nie tylko na zapłatę alimentów na syna, ale też na grzywnę i koszty sądowe.

Z drugiej strony kara grzywny może zadziałać mobilizująco na oskarżonego poprzez to, że jej zapłata umożliwi szybkie zatarcie skazania i „czystą kartę karną”, co otworzy na nowo dla skazanego nieograniczone możliwości zarobkowe.

Zgodnie z art. 33 § 1 i 3 k.k. grzywnę wymierza się w stawkach dziennych, określając liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki; jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, najniższa liczba stawek wynosi 10, zaś najwyższa 540. Ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od 10 złotych, ani też przekraczać 2.000 złotych.

W związku z popełnieniem przez oskarżonego przestępstwa niealimentacji Sąd wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając równowartość jednej stawki dziennej na kwotę 25,- zł a zatem łącznie grzywnę w kwocie 5000,- zł.

W ocenie Sądu taka kwota leży jednocześnie w granicach możliwości zarobkowych oskarżonego, który pracuje zawodowo i umożliwi mu własną egzystencję jak i bieżące regulowanie alimentów oraz zapłatę alimentów zaległych, ale jednocześnie będzie dla niego dolegliwa, bowiem będzie musiał przez taką kwotę zrezygnować z kosztownych przyjemności dla siebie. W ocenie Sądu wyższa kwota grzywny mogłaby utrudnić zapłatę zaległych i bieżących alimentów, a to byłoby sprzeczne z interesem pokrzywdzonego.

Jako okoliczności łagodzące przy wymiarze kary Sąd potraktował fakt, że oskarżony nie był dotychczas karany sędownie i dotąd przestrzegał porządku prawnego.

Okolicznościami obciążającymi przy wymiarze kary był fakt, że pomimo wszczęcia postępowania oskarżony nadal niełożył na utrzymanie syna, pozostawiając opiekę nad nim i utrzymanie tylko i wyłącznie odpowiedzialności matki dziecka.

Odnosząc się do wniosków oskarżyciela o karę, popartych przez oskarżyciela posiłkowego Sąd uznał, że wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności byłoby zarówno niecelowe jak i sprzeczne z interesem pokrzywdzonego.

Oskarżony osadzony w Zakładzie Karnym nie pracowałby zarobkowo, bo możliwości pracy zarobkowej w zakładach karnych są bardzo ograniczone, a nawet jeśli by się mu to udało, to wynagrodzenie za taką pracę jest w zasadzie symboliczne i nie wystarczyłoby na zapłatę nawet bieżących alimentów nie wspominając już o zaległościach.

Z kolei Sądowi trudno dopatrzeć się w postawie oskarżonego podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania kary, skoro pomimo toczącego się postępowania oskarżony nawet w niewielkiej części nie płaci alimentów bieżących, a tym bardziej nie reguluje swoich zaległości alimentacyjnych. Nawet gdyby Sąd podnosząc do najwyższej rangi niekaralność oskarżonego dopatrywał się cienia pozytywnej prognozy kryminologicznej, to trudno wyobrazić sobie kontrolę okresu próby oskarżonego, który przebywa na stałe za granicą. Wykonanie takiej kary z góry skazane byłoby więc na porażkę.

Z kolei orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny daje jemu wiele możliwości, jeśli karę wykona (a jest to realnie możliwe, przez wzgląd na jej wysokość) szybko i jednorazowo, szybciej skazanie ulegnie zatarciu i otworzy przed oskarżonym dodatkowe możliwości zarobkowania. Jeśli oskarżony nie będzie w stanie jednorazowo uregulować grzywny może wnioskować o rozłożenie jej na raty. W razie utraty źródła utrzymania za granicą i powrót do kraju, oskarżony może wnioskować o zamianę grzywny na prace społecznie użyteczne. A jeśli zlekceważy nałożoną karę grzywny, może ona zostać zamieniona na zastępczą karę pozbawienia wolności. Lecz wykonanie takiej zastępczej kary pozbawienia wolności będzie już decyzją samego oskarżonego i jego postawy, a nie zablokuje mu możliwości wywiązania się z obowiązku alimentacyjnego od razu.

Z tych powodów Sąd uznał, że kara grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, po 25,- zł za stawkę dzienną (łącznie 5000,- zł) jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, a jednocześnie spełni cele kary i zabezpieczy interesy pokrzywdzonego.